

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 41.915/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 13 december 2006 door de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap betreffende het wederzijds consulteren bij het opstellen van regelgeving inzake elektronische communicatienetwerken, het uitwisselen van informatie en de uitoefening van bevoegdheden met betrekking tot elektronische communicatienetwerken door de regulerende instanties bevoegd voor telecommunicatie of radio- en televisieomroep", heeft op 27 december 2006 het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond ¹, alsmede van de te vervullen vormvereisten.

Dit advies bevat ook opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*
* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt tot het verlenen van instemming met het samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 tussen de Federale Staat, de Vlaamse Gemeenschap, de Franstalige Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap betreffende het wederzijds consulteren bij het opstellen van regelgeving inzake elektronische communicatiewerken, het uitwisselen van informatie en de uitoefening van de bevoegdheden m.b.t. elektronische communicatienetwerken door de regulerende instanties bevoegd voor telecommunicatie of radio-omroep en televisie.

In het samenwerkingsakkoord waarmee instemming wordt gevraagd, beogen de partijen een samenwerking tot stand te brengen tussen de verschillende overheden die bevoegd zijn om maatregelen te nemen ten aanzien van de elektronische communicatie-infrastructuur.

¹Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder rechtsgrond verstaan de overeenstemming met de hogere rechtsnormen.

ONDERZOEK VAN HET SAMENWERKINGSAKKOORD

3. Over het genoemde samenwerkingsakkoord heeft de Raad van State, afdeling wetgeving, zitting houdend in verenigde kamers, op 28 november 2006 de volgende opmerkingen gemaakt, waarnaar kan worden verwezen ²:

"ALGEMENE OPMERKINGEN

I. De noodzaak tot samenwerking in de uitoefening van de bevoegdheden inzake de communicatie-infrastructuur

5. Voor de noodzaak tot samenwerking tussen de verschillende overheden bij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden inzake de elektronische communicatie-infrastructuur, bestaan er twee duidelijke redenen.

Uit de bevoegdheidsverdeling blijkt dat zowel de federale overheid als de gemeenschappen bevoegd zijn met betrekking tot de elektronische communicatie-infrastructuur. Op grond van de artikelen 127, § 1, eerste lid, 1°, en 130, § 1, eerste lid, 1°, van de Grondwet, van artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en van artikel 4, § 1, van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap zijn de gemeenschappen bevoegd voor de radio-omroep en de televisie. Deze bevoegdheid heeft ook betrekking op de technische aspecten ervan en onder meer ook op de communicatie-infrastructuur die daarbij wordt gebruikt. De federale overheid is op grond van haar residuaire bevoegdheid bevoegd voor de andere vormen van telecommunicatie, eveneens met inbegrip van de technische aspecten ervan, onverminderd de algemene politie van de radio-elektrische golven ³ en haar bevoegdheden voor biculturele aangelegenheden in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Door de technologische ontwikkelingen, met name door de convergentie van de telecommunicatie- en de audiovisuele sector en het gezamenlijk gebruik van transmissie-infrastructuur, zijn de respectieve bevoegdheden van de federale Staat en de gemeenschappen dermate onderling verweven, dat het niet denkbaar is dat de betrokken overheden ze zonder meer

²Advies 41.711/VR van 28 november 2006 over een amendement van de Regering bij het ontwerp van wet houdende diverse bepalingen (II) (instemming met het samenwerkingsakkoord elektronische communicatienetwerken), *Parl. St.*, Kamer, 2006-07, nr. 50-2761/11).

³Voetnoot 1 uit het geciteerde advies: Wat dat bijzondere punt betreft, zie inzonderheid arrest nr. 132/2004 van 14 juli 2004 van het Arbitragehof, B.4.2, tweede lid, *in fine*, overgenomen in arrest nr. 163/2006 van 8 november 2006 van het Arbitragehof, B.3.1.

eenzijdig zouden uitoefenen. Zowel het Arbitragehof, in verschillende arresten ⁴, als de Raad van State, afdeling wetgeving, in verschillende adviezen ⁵, hebben dan ook de noodzaak van samenwerking benadrukt in de uitoefening van de respectieve bevoegdheden inzake de communicatie-infrastructuur. Volgens het Arbitragehof volgt deze noodzaak tot samenwerking meer bepaald uit het «evenredigheidsbeginsel», dat *in casu* impliceert dat de respectieve overheden inzake deze communicatie-infrastructuur geen eenzijdige beslissingen nemen ⁶.

Ook vanuit Europeesrechtelijk oogpunt is er een dwingende noodzaak tot samenwerking. Volgens het Arbitragehof bepalen de Europese richtlijnen van 7 maart 2002 betreffende de elektronische communicatienetwerken en -diensten dat, ten gevolge van de convergentie van de sectoren telecommunicatie, media en informatietechnologie, alle transmissienetwerken en -diensten binnen eenzelfde

⁴*Voetnoot 2 uit het geciteerde advies:* Arbitragehof, nr. 132/2004, 14 juli 2004; Arbitragehof, nr. 128/2005, 13 juli 2005; Arbitragehof, nr. 163/2006, 8 november 2006.

⁵*Voetnoot 3 uit het geciteerde advies:* Advies 33.255/4 van 5 juni 2002 over een ontwerp dat geleid heeft tot de wet van 17 januari 2003 "met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector", *Parl. St.*, Kamer, 2001-02, nr. 50-1937/1, 56-57; advies 33.865/4 van 13 november 2002 over een ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van 27 februari 2003 van de Franse Gemeenschap "sur la radiodiffusion", *Parl. St.*, Parl. Fr. Gem., 2002-03, nr. 357/1, (140); advies 35.686/1/V van 31 juli 2003 over een ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van 7 mei 2004 van de Vlaamse Gemeenschap "houdende wijziging van sommige bepalingen van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, en van sommige andere bepalingen betreffende de radio-omroep en de televisie", *Parl. St.*, Vl. Parl., 2003-04, nr. 2156/1, 87-88; advies 37.295/4 van 28 juni 2004 over een voorontwerp van wet "betreffende de elektronische communicatie", *Parl. St.*, Kamer, 2004-05, nr. 51-1425/1, 211-217; advies 37.660/3 van 28 september 2004 over een ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van 27 juni 2005 van de Duitstalige Gemeenschap "über den Rundfunk und die Kinovorstellungen", *Parl. St.*, Parl. Duitst. Gem., 2004-05, nr. 35/1, (38); advies 38.451/1/2/3/4/VR, van 26, 27 en 31 mei 2005 over een ontwerp dat geleid heeft tot de wet van 20 juli 2005 "houdende diverse bepalingen", *Parl. St.*, Kamer, 2004-05, nr. 1845/1, (179).

⁶*Voetnoot 4 uit het geciteerde advies:* Arbitragehof, nr. 132/2004, 14 juli 2004, B.6.2.

regelgevingskader moeten vallen ⁷. Wanneer er binnen een lidstaat verscheidene regelgevende instanties bestaan, leggen de vermelde richtlijnen de lidstaten de verplichting op te zorgen voor samenwerking in aangelegenheden van gemeenschappelijk belang (artikel 3, lid 4, van de Kaderrichtlijn 2002/21/EG) ⁸.

6. De noodzaak tot samenwerking, die zowel uit de bevoegdheidsverdelende bepalingen als uit Europese richtlijnen volgt, impliceert dat geen van de betrokken overheden eenzijdige beslissingen kan nemen ten aanzien van een infrastructuur die gebruikt wordt voor de transmissie van zowel de radio-omroep- en televisieprogramma's, waarvoor de gemeenschappen bevoegd zijn, als voor de andere elektronische communicatiediensten, waarvoor de federale overheid bevoegd is.

7. In artikel 3 van het samenwerkingsakkoord wordt een procedure uitgewerkt waarbij elke ontwerpbeslissing van een regulerende instantie die betrekking heeft op de elektronische communicatienetwerken aan de andere regulerende instanties dient te worden voorgelegd. Binnen een termijn van veertien kalenderdagen kunnen deze andere instanties hetzij hun opmerkingen bezorgen aan de regulerende instantie die de ontwerpbeslissing heeft medegedeeld, hetzij verzoeken dat de ontwerpbeslissing aanhangig wordt gemaakt bij de Conferentie van Regulators voor de elektronische Communicatiesector (hierna de CRC genoemd). Wanneer ze ervoor geopteerd hebben opmerkingen te bezorgen, houdt de betrokken regulerende instantie daarmee rekening bij het opstellen van een gewijzigde ontwerpbeslissing. Nadat de andere regulerende instanties deze gewijzigde ontwerpbeslissing hebben ontvangen, beschikken ze over een termijn van zeven kalenderdagen om deze bij de CRC aanhangig te maken.

Artikel 3, laatste lid, van het samenwerkingsakkoord bepaalt daarbij :

«Na afloop van de in de leden 2 [termijn van veertien kalenderdagen] en 3 [termijn van zeven kalenderdagen] voorziene termijn wordt de ontwerpbeslissing geacht, behoudens tegenbewijs, geen afbreuk te doen aan de bevoegdheden van de andere regulerende instanties.»

Bij deze bepaling rijzen twee bezwaren.

8. In de eerste plaats gaat deze regeling er klaarblijkelijk van uit dat het uitblijven van een reactie binnen de korte termijn van veertien respectievelijk zeven kalenderdagen, moet worden beschouwd als een stilzwijgende instemming, wat de bevoegdheid betreft, door de andere regulerende instanties met de

⁷Voetnoot 5 uit het geciteerde advies: Arbitragehof, nr. 132/2004, 14 juli 2004, B.5.2.

⁸Voetnoot 6 uit het geciteerde advies: Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten.

ontwerpbeslissing die hen is bezorgd. Een dergelijke benadering kan niet worden bijgetreden. Naar analogie van wat bepaald is in artikel 1045 van het Gerechtelijk Wetboek inzake de stilzwijgende berusting in een rechterlijke uitspraak en naar analogie van de rechtspraak van het Hof Cassatie inzake stilzwijgende afstand van recht, kan een stilzwijgende instemming met de ontwerpbeslissing slechts worden vermoed wanneer deze kan worden afgeleid uit «akten of feiten waaruit blijkt dat de partij het vaste voornemen heeft haar instemming te betuigen met de beslissing»⁹ of «uit feiten en gedragingen die voor geen andere uitlegging vatbaar zijn»¹⁰.

De enkele omstandigheid dat een regulerende instantie niet binnen veertien kalenderdagen haar opmerkingen bij een ontwerpbeslissing bezorgt of niet verzoekt deze bij de CRC aanhangig te maken of de enkele omstandigheid dat zij niet binnen zeven kalenderdagen verzoekt de gewijzigde ontwerpbeslissing aanhangig te maken bij de CRC, kunnen niet worden beschouwd als een feit of gedraging die voor geen andere uitlegging vatbaar is dan als «stilzwijgende instemming» met de ontwerpbeslissing of de gewijzigde ontwerpbeslissing. De Raad van State is dan ook van oordeel dat de noodzaak tot samenwerking in de uitoefening van de respectieve bevoegdheden ten aanzien van de communicatie-infrastructuur en het verbod om ter zake eenzijdige beslissingen te nemen vereisen dat de andere regulatoren uitdrukkelijk hun instemming betuigen met de ontworpen beslissing en dat deze, bij gebreke daarvan, wordt aanhangig gemaakt bij de CRC.

9. Dezelfde bemerking geldt ook ten aanzien van artikel 5, laatste lid, van het samenwerkingsakkoord. Daarin is bepaald dat een regulerende instantie die een ontwerpbeslissing aanhangig heeft gemaakt bij de CRC aan elk van de regulerende instanties die weigeren om in te stemmen met de aanhangig gemaakte ontwerpbeslissing, kan vragen dat zij binnen vijftien kalenderdagen een gedetailleerd tegenvoorstel voorlegt aan de CRC. De regulerende instantie die in voorkomend geval binnen de termijn van vijftien kalenderdagen nalaat om een gedetailleerd tegenvoorstel voor te leggen, wordt geacht in te stemmen met de aanhangig gemaakte ontwerpbeslissing.

De enkele omstandigheid dat een regulerende instantie niet binnen vijftien dagen een «gedetailleerd tegenvoorstel» voorlegt, kan uiteraard evenmin beschouwd worden als een feit of gedraging die voor geen andere uitlegging vatbaar is dan als «stilzwijgende instemming» met de ontwerpbeslissing.

⁹Voetnoot 7 uit het geciteerde advies: Artikel 1045 Ger. W. : "De berusting kan uitdrukkelijk of stilzwijgend zijn. De uitdrukkelijke berusting geschiedt bij eenvoudige akte, ondertekend door de partij of haar bijzondere gemachtigde. De stilzwijgende berusting kan alleen worden afgeleid uit bepaalde en met elkaar overeenstemmende akten of feiten waaruit blijkt dat de partij het vaste voornemen heeft haar instemming te betuigen met de beslissing".

¹⁰Voetnoot 8 uit het geciteerde advies: Cass. 15 februari 1974, Arr. Cass., 1974, 658; Cass. 20 september 1984, Arr. Cass., 1984-85, 117; Cass. 13 januari 1994, Rec. Cass., 1994, nr. 337.

10. Er rijst nog een tweede bezwaar met betrekking tot het samenwerkingsakkoord.

De partijen bij dit akkoord gaan ervan uit dat de in artikel 3 ontworpen procedure ertoe strekt een ontwerpbeslissing van een regulerende instantie te bezorgen aan de andere regulerende instanties teneinde deze toe te laten na te gaan of de ontwerpbeslissing «geen afbreuk doet aan hun bevoegdheden».

Uit de hiervoor, in randnummer 5, in herinnering gebrachte arresten van het Arbitragehof en adviezen van de Raad van State blijkt dat, ook al blijven de betrokken overheden binnen hun respectieve bevoegdheden inzake de transmissie van enerzijds de radio- en televisieprogramma's - de bevoegdheid van de gemeenschappen - en anderzijds de andere elektronische communicatiediensten - de bevoegdheid van de federale overheid - er desalniettemin een noodzaak bestaat tot samenwerking en een verbod tot het nemen van eenzijdige beslissingen. Gelet op de convergentie hebben dergelijke beslissingen immers onvermijdelijk een weerslag op het bevoegdheidsgebied van de andere overheden. Bovendien kunnen bepaalde beslissingen aspecten vertonen die zowel behoren tot de bevoegdheid van de federale overheid als tot de bevoegdheid van de gemeenschappen.

De samenwerking in de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden inzake de communicatie-infrastructuur mag zich er dan ook niet toe beperken de betrokken overheden toe te laten na te gaan of de ontwerpbeslissingen van de ene regulerende instantie de bevoegdheden van de andere instanties niet schenden. Ze dienen daarentegen in onderlinge overeenstemming beslissingen te nemen. Het moet immers de bedoeling zijn, zoals het Arbitragehof stelde in zijn recente arrest nr. 163/2006 van 8 november 2006, «te bewerkstelligen dat die overheden hun respectieve normen op elkaar afstemmen en [...] te vermijden dat die infrastructuur en die diensten aan tegenstrijdige bepalingen worden onderworpen»¹¹.

II. De onafhankelijkheid van de regulerende instanties

11. Artikel 3, lid 2, van de Kaderrichtlijn bepaalt :

«De lidstaten waarborgen de onafhankelijkheid van de nationale regelgevende instanties door ervoor te zorgen dat zij juridisch gezien onderscheiden zijn van en functioneel onafhankelijk zijn van alle organisaties die elektronische-communicatienetwerken, -apparatuur of -diensten aanbieden. Lidstaten die de eigendom van of de zeggenschap over elektronische communicatienetwerken en/of -diensten aanbiedende ondernemingen behouden, zorgen voor een daadwerkelijke structurele scheiding tussen de regelgevende taken en de met eigendom of zeggenschap verband houdende activiteiten.»

Uit deze bepaling volgt dat, wanneer de overheid zelf eigenaar is van of zeggenschap heeft over de elektronische communicatienetwerken en/of - diensten,

¹¹Voetnoot 9 uit het geciteerde advies: Arbitragehof, nr. 163/2006, 8 november 2006, B.4.

zoals dit het geval is [in] ons land, de nationale regelgevende instantie onafhankelijk dient te zijn ten aanzien van de overheid ¹².

In dat licht rijzen er bezwaren tegen de bepaling van artikel 5 van het samenwerkingsakkoord die stelt dat het Interministerieel Comité voor Telecommunicatie en Radio-omroep, op verzoek van een minister, beslissingen kan nemen in de plaats van de CRC ¹³. Deze bepaling doet afbreuk aan de hiervoor

¹²*Voetnoot 10 uit het geciteerde advies:* In het hoger vermelde advies 33.255/4 plaatste de Raad al kritische opmerkingen bij het gebrek aan onafhankelijkheid van de Nationaal Regelgevende Instanties ten aanzien van de exploitanten van elektronische communicatienetwerken of van diensten die via die netwerken worden aangeboden (*Parl. St.*, Kamer, 2001-02, nr. 50-1937/1, 57-59).

¹³*Voetnoot 11 uit het geciteerde advies:* Het gaat om het achtste lid van artikel 5 van de Franse versie van deze bepaling en om het negende lid van de Nederlandse en de Duitse versie van het samenwerkingsakkoord. Deze discrepantie vloeit voort uit het feit dat artikel 9, zesde lid, van beide laatstgenoemde versies een bepaling bevat die niet voorkomt in de Franse versie.

Een andere discrepantie tussen de versies van het samenwerkingsakkoord in de onderscheiden talen, komt doordat beide zinnen van het zevende lid van de Duitse versie overeenstemmen met twee afzonderlijke leden, het zevende en het achtste van de Nederlandse en het zesde en zevende van de Franse versie.

Aangezien de indeling in leden, zonder inspringen, nu [eens] het gevolg is van het beginnen van een nieuwe regel, dan weer van het beginnen van een nieuwe regel samen met een extra interlinie, is het bovendien niet duidelijk of beide zinnen van het vijfde lid van de Duitse versie bijvoorbeeld in werkelijkheid niet twee afzonderlijke leden vormen.

De inrichting van het samenwerkingsakkoord moet inzonderheid op dat punt worden herzien, waarbij erop dient te worden toegezien dat zulks geschiedt in overeenstemming met de volgende aanwijzingen van de wetgevingstechnische circulaire, opgesteld door het coördinatiebureau van de Raad van State en beschikbaar op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be) :

"8.5.2.2. Een lid begint met een nieuwe regel of met de aanduiding van het artikel of de paragraaf waartoe het behoort. Het bestaat uit één of meer

.../...

vermelde bepaling uit de Kaderrichtlijn, doordat zij de structurele scheiding tussen regelgevende taken en de met eigendom of zeggingschap verband houdende activiteiten verbreekt. De bepaling in artikel 5 dat het Interministerieel Comité «de regels en principes zoals bepaald in het toepasselijk Europees regelgevend kader in acht [neemt]» volstaat niet om dit bezwaar weg te nemen.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikel 8

12. Aan het einde van het eerste lid wordt bepaald :

«Ingeval van niet-nakoming van het [beroepsgeheim] zal de regulerende instantie waar het desbetreffende lid deel van uitmaakt of in voorkomend geval de overheid die bevoegd is voor het beheer van de betrokken regulerende instantie, een gepaste sanctie opleggen.»

De «gepaste sanctie» wordt niet nader gedefinieerd, wat in principe niet kan worden aanvaard.

volzinnen, eindigt met de punt van de laatste volzin en is door wit van het vervolg gescheiden.

Een bepaling die uit verscheidene zinsdelen bestaat, vormt slechts één lid zolang de grammaticale zin niet afgesloten is en zolang de punt van de zin niet op het einde van de regel staat [...].

8.5.2.3. Een lid wordt niet ingeleid met een speciaal teken, een letter of een cijfer. Het begin van een nieuw lid wordt aangegeven door het inspringen van de eerste regel."

Hoe dan ook betekent het louter beginnen van een nieuwe regel voor een nieuwe volzin het einde van een lid, ongeacht of deze afscheiding door een extra interlinie wordt aangegeven.

De hierboven vermelde moeilijkheden dienen slechts als voorbeeld, daar de korte termijn die aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State wordt toegemeten, deze niet in staat heeft gesteld exhaustief na te gaan of in het voorliggende samenwerkingsakkoord de gebruikelijke wetgevingstechniek in acht is genomen. Het gehele samenwerkingsakkoord zou dus [moeten] worden herzien op het gebied van de wetgevingstechniek.

.../...

Die sanctie kan alleen die zijn welke elk van de vermelde regulerende instanties of bevoegde overheden in geval van niet-nakoming van het beroepsgeheim kan nemen op basis van het thans vigerende recht.

De bepaling is aanvaardbaar indien ze aldus wordt geïnterpreteerd.

Artikel 11

13. Artikel 11 bepaalt :

«Dit samenwerkingsakkoord treedt in werking nadat het werd goedgekeurd door de Federale Wetgevende Kamers en de Gemeenschappen».

Benevens het feit dat deze bepaling de parlementen van de gemeenschappen dient te vermelden, levert ze het hierna omschreven bezwaar op.

De vermelding dat de tekst in werking treedt «nadat» een andere omstandigheid zich heeft voorgedaan is onvoldoende nauwkeurig.

Een fundamentele bezwaar is bovendien het feit dat, zelfs indien deze bepaling aldus wordt geïnterpreteerd dat het samenwerkingsakkoord in werking treedt de dag waarop het wordt goedgekeurd door de federale Wetgevende Kamers en de parlementen van de gemeenschappen, ook dan de precieze dag van inwerkingtreding niet kan worden bepaald, tenzij verondersteld wordt dat de tweede federale Kamer en de drie gemeenschapsvergaderingen zich op dezelfde dag uitspreken, wat weinig waarschijnlijk is.

Rekening houdende met de regel afgeleid uit artikel 92bis, § 1, tweede lid, van de voornoemde bijzondere wet van 8 augustus 1980, volgens welke een samenwerkingsakkoord dat aan de parlementen ter instemming is voorgelegd in werking treedt op de tiende dag te rekenen vanaf de bekendmaking, in het Belgisch Staatsblad, van het laatste wetgevende instrument van instemming met het akkoord, is het niet nodig dat het samenwerkingsakkoord een bijzondere bepaling bevat met betrekking tot de inwerkingtreding, tenzij de partijen een specifieke datum van inwerkingtreding wensen op te geven, wat in dezen niet het geval is ¹⁴.

Artikel 11 moet dan ook vervallen."

ONDERZOEK VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

4. Zowel in het opschrift van het voorontwerp van decreet als in artikel 2 ervan dient de juiste datum van het samenwerkingsakkoord te worden vermeld, te weten 17 november 2006 (en niet: 20 april 2005, zoals in artikel 2 wordt geschreven). Bovendien schrijve men aan het einde van het opschrift: "radio-omroep en televisie" in plaats van "radio- en televisieomroep".

5. Als bijlage van het bij het Vlaams Parlement in te dienen ontwerp van decreet moet een ondertekende en gedateerde versie van het samenwerkingsakkoord worden opgenomen.

6. Artikel 3 van het ontwerp heeft weinig zin nu een samenwerkingsakkoord omwille van zijn aard zelve slechts in werking kan treden, in beginsel, de tiende dag na die van de bekendmaking, in het Belgisch Staatsblad, van het laatste wetgevende instrument tot instemming ermee ¹⁵. Wel verdient het aanbeveling alle instemmingsinstrumenten op dezelfde dag in het Belgisch Staatsblad bekend te maken.

¹⁴Voetnoot 12 uit het geciteerde advies: Een zodanige werkwijze houdt overigens gevaren in, gelet op het risico van retroactieve inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord dat daaruit kan voortvloeien.

¹⁵Zie opmerking 13 van advies 41.711/VR.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. DE BRABANDERE,	voorzitter van de Raad van State,
	J. SMETS,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. VAN NIEUWENHOVE, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

J. DE BRABANDERE